

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 732/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2788/2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 114/2014 z 15. októbra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 921/2015, 3 Cdo 922/2015 z 28. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 114/2014 z 15. októbra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 921/2015, 3 Cdo 922/2015 z 28. júna 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom sp. zn. 25 C 188/2011 zo 14. októbra 2013 Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) zamietol žalobu sťažovateľky z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“), ktorá mala sťažovateľke vzniknúť ako následok nesprávneho úradného postupu NBS pri výkone bankového dohľadu podľa zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a to jednako nad činnosťou Podielového družstva slovenské investície (ďalej len „družstvo“), ako i nad činnosťou obchodnej spoločnosti CAPITAL INVEST o. c. p., a. s., ktorá na základe povolenia NBS vykonávala činnosť obchodníka s cennými papiermi (ďalej len „obchodník s CP“). Zároveň okresný súd návrh sťažovateľky na prerušenie konania a začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie zamietol a náhradu trov konania jej nepriznal. Po podaní odvolania zo strany sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu sp. zn. 25 C 188/2011 zo 14. októbra 2013 potvrdil a sťažovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Následne najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol a náhradu trov dovolacieho konania jej nepriznal.

3. Ako ďalej sťažovateľka s poukazom na podrobne uvedené skutkové okolnosti prerokúvanej veci uvádza, do družstva vložila svoje finančné prostriedky ako jeho členka na účely ich ďalšieho investovania a zhodnocovania, pričom družstvo predmetnú činnosť vykonávalo na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa ustanovenia § 126 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších predpisov na základe

zverejneného prospektu investície, ktorý schválila NBS, prvýkrát rozhodnutím Úradu pre finančný trh č. UFT-002/2002/SPI z 21. marca 2002, a to prostredníctvom obchodníka s CP na základe zmluvy o riadení portfólia z 2. júna 2008 uzavretej s družstvom.

V dôsledku nezákonných postupov tak družstva, ako aj obchodníka s CP, ktorých nezákonnosť mala konštatovať aj NBS v roku 2008, keď „... vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči Obchodníkovi s CP... v ktorom konštatovala, že Obchodník s CP vo svojej činnosti, pre svojich klientov a v rámci nich aj výslovne pre družstvo, porušil zákon o CP...“ a následne aj napriek tomu „... nevyužila svoje kompetencie v zmysle zákona o CP... a neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia, ktoré podľa zákona o CP ako i zákona o dohlade ... mala a stále má, a to napr. predbežne alebo celkom zakázať činnosť Obchodníkovi s CP alebo Družstvu, resp. zrušiť povolenie na činnosť Obchodníkovi s CP alebo napr. udeliť peňažné sankcie priamo členom predstavenstva Družstva alebo Obchodníka s CP...“, dôsledkom čoho bolo, že sťažovateľka prišla o svoje finančné prostriedky, ktoré nielenže neboli zhodnotené, ale jej nebola vrátená ani istina, pretože „... Obchodník s CP s Družstvom k 30. 4. 2010 skončil činnosť(...) Družstvu neodovzdal žiadne portfólio ani zverené peňažné prostriedky a z tohto dôvodu Družstvo nemá prostriedky na výplatu žalobcom zverených prostriedkov Družstvu, vrátane ich zhodnotenia“.

4. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 25 C 188/2011 zo 14. októbra 2013 žalobu sťažovateľky zamietol s poukazom na to, že „... nárok na náhradu škody je údajne možné uplatniť voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky voči dlžníkovi (Družstvu) iným titulom. Preto kým sťažovateľka nepreukáže bezúspešne domáhanie sa úhrady svojej pohľadávky voči Družstvu, nie je daný predpoklad zodpovednosti štátu. Nárok sťažovateľky tak mal byť uplatnený predčasne, nakoľko konkurzné konanie voči Družstvu doposiaľ nie je ukončené a vzhľadom na jeho stav nie je možné jednoznačne konštatovať vylúčenie možnosti uspokojenia pohľadávky sťažovateľky voči Družstvu v konkurze.

Sťažovateľ údajne nepreukázal nesprávny úradný postup NBS, keď NBS mala vykonávať nad činnosťou Družstva dohľad iba v obmedzenom rozsahu, spočívajúcom v kontrole povinností vyhlasovateľa ponuky majetkových hodnôt podľa zákona o CP. NBS

údajne nemala právomoc vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva. Navyše sťažovateľovi údajne nemohla vzniknúť škoda v príčinnej súvislosti s konaním Obchodníka s CP, nakoľko sťažovateľ nebol v žiadnom záväzkovom ani inom vzťahu k Obchodníkovi s CP. Okresný súd taktiež poukázal na skutočnosť, že v prípade neprijatia dostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení Obchodníka s CP pri činnosti voči Družstvu taktiež chýba priama príčinná súvislosť s prípadnou škodou sťažovateľa.“.

5. Krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že podľa zákona o zodpovednosti za škodu musia byť splnené predpoklady zodpovednosti štátu za vzniknutú škodu, a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Krajský súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa. NBS mohla až od 1. júna 2010 dohliadať, či družstvo dodržiava schválený prospekt investície. Sťažovateľka si musela byť vedomá, že s jej investíciou je spojené riziko straty tejto investície, a pokiaľ sa napriek tomu rozhodla investovať, nemôže byť jej finančná ujma z investovania pričítaná na ťarchu žalovanej NBS. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany NBS pri vykonávaní bankového dohľadu, ani príčinná súvislosť medzi vznikom škody a konaním NBS. Napokon uviedol, že sťažovateľke nevznikla žiadna škoda, čím chýba aj tento predpoklad podľa zákona o zodpovednosti za škodu.

6. Dovolanie sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu najvyšší súd napadnutým uznesením ako procesne neprípustné odmietol.

7. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka namieta arbitrárnosť a ústavnú neutržateľnosť záverov tak krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, ktorý sa odmietal zaoberať jej dovolaním a vyhodnotil ho ako neprijateľné. Zo strany najvyššieho súdu a krajského súdu tak nebol rešpektovaný ústavný príkaz minimalizovať formalistický výklad práva. Sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi argumentovala tým, že finančné prostriedky investovala prostredníctvom družstva, pretože sa spoliehala, že NBS bude vykonávať nad jeho činnosťou dohľad. Nesúhlasí ani s argumentáciou súdov o neexistencii príčinného vzťahu medzi škodou sťažovateľky a porušením zákonných

povinností NBS spočívajúcich v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zákon o cenných papieroch, keďže ku škode došlo porušením povinnosti NBS vykonávať zákonom ustanovené povinnosti dohľadu, a nie v dôsledku toho, že sťažovateľka nebola bdelá. Podľa sťažovateľky NBS dala za pravdu jej tvrdeniam, ak obchodníkovi s CP odňala licenciu na činnosť 4. marca 2011, a dokonca družstvu NBS zakázala činnosť až v roku 2011.

8. Sťažovateľka „vidí zreteľný zásah do... práva na spravodlivý proces aj v tom, že Najvyšší súd Slovenskej republiky nedostatočne odôvodnil svoj záver. Sťažovateľ považuje Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý napriek skutočnosti, že Sťažovateľom uvádzané skutočnosti v dovolaní predstavujú dôvod dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP, dovolanie odmietol, za nedostatočne odôvodnené. Z odôvodnenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorého sa pridrižiava vo svojom uznesení vyplýva, že podaný mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie odmietol s poukazom na to, že dovolanie nie je prípustné, nakoľko Sťažovateľom namietaná procesná vada v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. ako aj iné vady v danom súdnom konaní nevyšli najavo. Sťažovateľ je toho názoru, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa dostatočne nevysporiadal s tým, čo je možné za procesnú vadu v zmysle platnej právnej úpravy považovať.“.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie, aby konštatoval, že napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako i napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby ústavný súd zrušil tieto rozhodnutia a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie späť krajskému súdu a aby jej priznal úhradu trov konania.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

12. Pokiaľ ide o sťažovateľkou napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd v prvom rade podotýka, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 52, 53, 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj v tomto prípade za zachovanú aj voči označenému rozsudku krajského súdu (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011).

13. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k sťažnosti pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

14. Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

15. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

16. V súvislosti s uvedeným ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval i samotnú ústavnú sťažnosť sťažovateľky, s týmto návrhom nedoručila aj napadnutý rozsudok krajského súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, a ktorý tak z tohto dôvodu nemohol ústavný súd podrobiť jeho vecnému prieskumu v intenciách sťažovateľkou označených práv.

17. Ústavný súd vzhľadom na dikciu ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde taktiež zdôrazňuje, že hoci sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu s návrhom doručila i splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, predmetné splnomocnenie bolo udelené výlučne len na zastupovanie pred ústavným súdom pre porušenie základných práv a slobôd splnomocniteľky „... *proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 921/2015, 3 Cdo 922/2015, zo dňa 28.06.2016...*“.

Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu presne vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Vyplývajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že splnomocnenie udelené advokátovi na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom (ako obligatórna náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde) nebolo udelené na zastupovanie vo veci namietaného porušenia sťažovateľkou

označených práv (bod 1) napadnutým rozsudkom krajského súdu (ale výlučne len na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom v rozsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pozn.).

18. V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

19. Uvedené (bod 16 a 17) bolo podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý v tejto časti (bod II.A) sťažnosť sťažovateľky odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

20. Argumentácia sťažovateľky, ktorou odôvodňuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo jej dovolanie odmietnuté, sa sústreďuje predovšetkým na jeho nedostatočné odôvodnenie.

21. Sťažovateľka v dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu okrem iného namietala i odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. 6. 2016 (ďalej aj „OSP“), keďže napadnutý rozsudok krajského súdu bol podľa jej tvrdení založený na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach, pretože vychádzal z neúplne vykonaného dokazovania prvostupňovým súdom a bol rovnako nepreskúmateľný, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces.

22. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania, vychádzajúc z obsahu podanej ústavnej sťažnosti, podrobil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu prieskumu z ústavne významných hľadísk, sústreďujúc sa najmä na posúdenie, či sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľky, ktorými odôvodňovala prípustnosť dovolania v súlade s § 237 ods. 1 písm. f) OSP.

23. V súvislosti s preskúvaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016).

24. Najvyšší súd v napadnutom uznesení najprv preskúmal procesnú prípustnosť dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 238 ods. 1 až 3 OSP, pričom dospel k záveru, že dovolanie z týchto dôvodov nie je procesne prípustné. Následne preskúmal prípustnosť dovolania aj z dôvodov uvedených v § 237 OSP, a to predovšetkým

z dôvodu existencie prípadnej vady podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, ktorej sa sťažovateľka dovoľavala. V tejto súvislosti najvyšší súd v podstatnej časti svojho uznesenia dôvodil takto:

«Pokiaľ Žalobkyňa namieta, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p.

Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 OSP (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Ak súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie určitým dôkazným prostriedkom takým spôsobom, ktorý predpisuje zákon, dochádza k tzv. inej (v § 237 O.s.p.

neuveďenej) vade. Takáto vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), prípustnosť dovolania ale nezakladá (porovnaj napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 266/2009).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Žalobkyňa zastáva názor, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesné prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nepreukázaná bola žalobkyňou tvrdená procesná vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p., dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne ako procesné neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.»

25. Vo vzťahu k vecnému rozsahu ústavného prieskumu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal kľúčovými dovolacími námietkami, ktoré sťažovateľka vo svojom dovolaní uplatnila, pričom právne závery, ktoré k nim zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľkou označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

26. Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľkou, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu ustanovenia Občiansky súdny poriadok výslovne umožňovali, preto použitý spôsob v konkrétnych prípadoch nemohol znamenať odopretie prístupu sťažovateľke k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku.

27. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa

čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáhala, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Ústavný súd preto sťažnosť aj v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2016